

adoptivfamiljer

MEDLEMTIDNING FÖR FAMILJEFÖRENINGEN FÖR INTERNATIONELL ADOPTION

NR 4 2008

Mot ett nytt år

Nu står 2009 för dörren och vi börjar summera 2008 års händelser.

Fler av FFIA:s adoptivfamiljer har under året varit på återresor till Kina. Att tillsammans få resa till det land barnet fötts i, och en gång lämnat, är en stor gemensam upplevelse för en familj. Att med sina föräldrar beredas möjlighet att besöka barnhem, och kanske reflektera kring vad som skiljer adopterade från biologiska barn, kan göras på många sätt och med flera utgångspunkter, beroende på barnets ålder och mognad. Våra återresor har varit mycket uppskattade, och för mig var det en stor förmån att få vara delaktig i några familjers äventyr i Kina.

Trots att vi är en liten adoptionsorganisation har vi under året hittat föräldrar till omkring 100 barn! Vi är mycket glada över det, då det är fler än vi förväntat oss. Vi hoppas att det ökar FFIA:s förtroende som er adoptivorganisation, och att sökande och blivande adoptivföräldrar också fortsättningsvis känner sig nöjda med vårt arbete. Arbetet på kontoret är alltid pågående och som förening försöker vi finna nya vägar för att fler barn ska hitta föräldrar genom vår förmedling. När adoptionerna från Vietnam nu avvecklas under 2009 känns arbetet att hitta och utveckla nya kontakter än mer angeläget, ett svårt och kostsamt arbete för föreningen.

Som ideell förening förlitar vi oss på att enskilda medlemmar vill engagera sig. Det kan vara i styrelsearbete eller medlemsverksamhet som träffar, återresor och utbildning eller bistånd. Adoption är ett annorlunda sätt att bilda familj och den gemenskap barn och föräldrar känner med andra i samma situation är unik för vår förening. Medlemstidningen ska spegla den livsresa en adoption innebär för barnet och föräldrarna, inte bara nu utan också i framtiden.

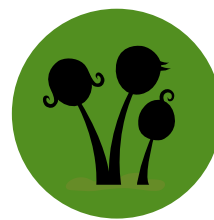
Visst la ni märke till att Vi adoptivfamiljer fått ny layout? Vi hoppas tidningen ska ge inspirerande läsning, men också locka nya skribenter att delge oss andra sin historia. Vill du medverka med din kunskap och göra din röst hörd i tidningen kring något angeläget ämne? Kontakta Ing-Marie Söderberg, vår redaktör. Allt som rör väntande föräldrar och adopterades situation berör oss alla.

FFIA:s styrelse önskar er alla Ett gott nytt år!

Ordförande FFIA

PS Som ni ser längre fram i tidningen kan ni ge bort prenumerationer på Vi adoptivfamiljer. Det nu vuxna och utflyttade barnet vill kanske gärna läsa om vad som händer nu för tiden i vår adoptionsorganisation.

VI ADOPTIVFAMILJER

Medlemstidning för
FAMILJEFÖRENINGEN FÖR
INTERNATIONELL ADOPTION

ANSVARIG UTGIVARE
Carin Fremling

REDAKTION
Ing-Marie Söderberg
Råby 35
755 94 Uppsala
018-31 74 04
tillraby@telia.com

Kerstin Krebs
Svarvargatan 1:3
111 49 Stockholm
08-653 21 33
kerstin.krebs@telia.com

MATERIAL TILL TIDNINGEN
SKICKAS TILL
Ing-Marie Söderberg, adress
se ovan

OMSLAGSBILD
Kandidat till Sveriges Lucia
2008, Nicole Wängne från Sri
Lanka och Lönsboda.
Foto Daniel Olsén

Nyår och trettonhelg 2008:
29 och 30 december öppet 9-12,
stängt 2 och 5 januari.

**God Helg! önskar
FFIA:s kontor**

tel 031-704 60 80
adoption@ffia.se
www.ffia.se

Vi Adoptivfamiljer nr 4/2008

Ledare - SID 2

Ett nytt år för de barnens sak

Tärna från Sri Lanka - SID 3

Nicole - mörkast bland ljusdrottningar

Rapport från kontoret - SID 4

Stoppet i Vietnam

Särskilda barn - SID 6

Om att ta viktiga beslut

Möten i Helsingborg och Göteborg - SID 10

Information om att ta emot äldre och särskilda barn

Att byta språk - SID 12

Tecken som stöd

Återresa med FFIA - SID 14

Sju tjejer och en kille tillbringade höstlovet i Kina

Äntligen hemma - SID 16

Nykomna barn välkomnades i Göteborg

Medlemssida - SID 17

Kalendarium, årsmöte och annat viktigt

Familjesidan - SID 12

Häftigt höstlov. Hanna, Kajsa, Caroline, Johanna, Linus, Anni, Felicia och Milly reste till Kina. Sidan 14

Omslagsbilden:

Luciakandidat med rötter i Sri Lanka och Skåne

Jag heter Nicole Wångne och är född i Gampola på Sri Lanka 5 februari 1985. Jag kom med mina föräldrar till Sverige i juli samma år. Jag har växt upp i nordöstra Skåne, i en liten by som heter Lönsboda. Min bror, som också kommer från Sri Lanka, och jag var då de enda barnen med utländsk härkomst i vår lilla by. Så vi fick mycket uppmärksamhet.

Min uppväxt har varit trygg och kärleksfull och mina föräldrar har varit väldigt öppna om mitt ursprung. Vid alla födelsedagar har vi pratat om Sri Lanka och mina rötter där, detta har känts väldigt naturligt för både mig och min bror.

Vi har vid flera tillfällen haft besök av vår adoptionskontakt på Sri Lanka. Första gången Padma och Lucien Fernando besökte oss var till mitt barndop. Padma blev min gudmor vid dopet i Örkeneds kyrka. Jag döptes i vatten som mina föräldrar tagit med hem från brunnen på mitt barnhem. När jag tänker på den omtanken blir jag varm i hela kroppen.

Mitt största intresse sedan tidig barndom är sång och musik. Jag läste musik på gymnasiet och har sedan fortsatt att utbilda mig inom musiken.

Under de senaste tre åren har jag gått allmän musikalprofil i Markaryd/Bjärnum, Kulturama i Stockholm och nu sist Musikalisk specialisering på Växjö universitet. Med detta i bagaget har jag bestämt mig för att ha musiken som hobby och utbilda mig till logoped.

Jag hade stor nytta av min musikbakgrund i tävlingen om Sveriges Lucia 2008 (där jag kom tvåa!). Alla kandidaterna var väldigt duktiga på musik. En stor del av Sveriges Lucia 2008 handlade om socialt engagemang. Något jag också brinner för.

Hungerprojektet blev min uppgift som kandidat och det känns väldigt bra för mig. Det är lättare att arbeta med något man kan identifiera sig med. Du kan läsa om projektet på www.hungerprojektet.se

Hälsningar Nicole

Vägval för Vietnam

Adoptionsavtalet mellan Sverige och Vietnam upphör den 30 april 2009. De familjer som har sina handlingar i eller på väg till Vietnam kommer dock med största sannolikhet att kunna slutföra sina adoptioner.

Ar 2004 signerade Sverige och Vietnam ett adoptionsavtal som var en följd av den nya vietnamesiska lagstiftningen som antogs i juli 2002. Den nya lagen innebar att enbart organisationer från länder som hade avtal om adoptionssamarbete kunde verka i landet.

Detta arbete påbörjades 2003 och avtal slöts därefter med ett antal olika länder. Dessförinnan hade adoptionsverksamheten i Vietnam varit i stort sett oreglerad och man valde till och med under en period att stoppa adoptionerna för att sedan i och med denna nya lagstiftning och dessa avtal mellan Vietnam och adoptionslandet börja om på nytt. Det nya systemet innebar i korthet att en centralmyndighet för adoptionsverksamheten bildades som bland annat hade till uppgift att licensiera organisationer, kontrollera dokumentation etcetera. Vi organisationer licensierades för adoptioner i olika provinser och därefter kunde man återigen påbörja adoptioner till

Sverige. Svenska adoptionsorganisationer har funnits i Vietnam sedan länge. FFIA genomförde sina första adoptioner 2005. Det har hittills kommit 52 barn och barnen har kommit från Hanoi, Bac Kan och HoChiMin city; Phu Tho samt Vung Tau.

Totalt genom åren till och med 2007 har det kommit 1734 barn till Sverige.

Varför stoppas adoptionerna?

I början av oktober besökte en delegation från Socialdepartementet och adoptionsmyndigheten MIA (mot-svarande) myndigheter och utländska ambassader i Vietnam för att utvärdera samarbetet inför beslutet om adoptionsavtalet skulle förlängas eller upphöra.

Den 23 oktober beslutade regeringen att säga upp adoptionsavtalet med Vietnam som annars skulle ha förlängts i fem år. Avtalet gäller dock fram till 30 april 2009.

När avtalet mellan våra respektive regeringar upphör att gälla upphör

också de licenser som organisationerna fått från den vietnamesiska adoptionsmyndigheten. Verksamheten kommer då att avvecklas.

Hur många ansökningar har FFIA på gång?

FFIA har i nuläget cirka 10 ansökningar i och på väg till Vietnam.

Kommer dessa familjer hinna få barnbesked?

Med största sannolikhet kommer de att få det. Familjerna blev dock informerade om eventuella risker när de startade sin adoptionsansökan.

Vi kan registrera in ansökningar hos den vietnamesiska adoptionsmyndigheten DIA fram till 1 mars. Vidare kommer DIA att godkänna matchningar mellan barn och familj fram till 1 maj.

Det finns inget stoppdatum för familjernas resor, och att genomföra adoptionsprocessen i landet utan resor kommer som vanligt att ske så snart som möjligt efter barnbesked även efter 1 maj. Vår representant kommer

att kunna arbeta som tidigare även efter 1 maj och se till att de kontakter som behöver tas med myndigheterna i Vietnam för att genomföra processerna tas i vanlig ordning.

Varför har regeringen valt att säga upp avtalet?

Det finns brister i systemet i Vietnam vilket tidigare uppmärksammats av bland annat MIA. I en rapport som spreds tidigare i år har USA riktat skarp kritik mot hur de internationella adoptionerna hanteras i Vietnam, vilket ledde till att adoptionssamarbetet mellan Vietnam och USA upphörde. Socialdepartementet har utvärderat den information man fått. I beslutsunderlaget hänvisar regeringen också till att DIA vid deras besök informerat dem om att barnhemmen använder adoptioner som intäktskälla samt att man inte ser något problem med att ersättning betalas ut till biologiska mödrar. Detta är inte förenligt med Haagkonventionen som Sverige är ansluten till.

Vilka svårigheter har funnits i adoptionssamarbetet med Vietnam?

Adoptionsorganisationer från olika länder samarbetar direkt på det lokala planet med barnhem och med lokala myndigheter som själva utformar mycket av hur verksamheten bedrivs. Det har gjort att det har blivit stor konkurrens mellan organisationerna. Vietnam öppnade ju upp igen ungefär samtidigt som den allmänna utvecklingen i adoptionsvärlden är att det blir allt fler ansökningar om adoption och inte samma ökning av antal barn tillgängliga för adoption.

I Vietnam har det inte funnits någon central reglering av kostnaderna så som finns i många andra länder och konkurrenssituationen har här blivit uppenbar på ett annat sätt än i andra länder. Tvärtom så måste man som organisation bedriva "humanitary projects" i Vietnam för att kunna få licens i provinser. Systemet öppnar upp för möjligheterna till konkurrens mellan länder. I beslutsunderlaget menar vietnamesiska myndigheter att

Sverige är mycket återhållsamma med biståndsmedel.

Hur ser de vietnamesiska myndigheterna på sitt eget system?

I och med licensförfarandet som infördes 2003 ansåg man till viss del att man tog kontroll över adoptionsverksamheten. Men myndigheterna själva inser att systemet bör förbättras så till vida att man önskar ett mer centraliserat system. Idag kan man enkelt säga att DIA som ligger under justitieministeriet sköter en del av adoptionsverksamheten, till exempel kontroll av dokumentationen. De har dock inget inflytande över de lokala sociala myndigheterna i olika provinser och över barnhemmen. I varje provins ser det väldigt olika ut kring omhändertagandet av övergivna barn. Det behöver inte vara ett problem i sig, men man uttrycker själva att det behövs en större kontroll.

Vad kommer att hända framöver med adoptioner i Vietnam?

Vietnam har meddelat att man har för avsikt att ratificera Haagkonventionen nästa år och därefter förändra sin lagstiftning. Det innebär ett tidsperspektiv på cirka två-tre år tills att Vietnam kan ha den förbättrade lagstiftningen som efterfrågas av bland andra länder

som Sverige. Sverige kommer genom vår ambassad att ge de vietnamesiska myndigheter stöd i det arbete som en arbetsgrupp med företrädare för berörda ministerier och olika mottagarländers ambassader har påbörjat. Unicef har rollen som förmedlande länk mellan dessa bägge grupper. *Kan man lita på att redan genomförda adoptioner till Sverige har gått rätt till?*

Vi svenska auktoriserade adoptionsorganisationer har stor erfarenhet av adoptionsförmedling och gör vårt yttersta för att bevaka att alla adoptionsärenden går rätt till. Vi lägger ned stor omsorg inför valet av samarbetskontakter och anser att det är av stor vikt att våra samarbetskontakter har ett socialt tänk och inte minst ett helhetsperspektiv.

Det framkommer mycket tydligt i regeringens rapport att kritiken inte är riktad gentemot de svenska adoptionsorganisationerna, utan mot de vietnamesiska myndigheternas förhållningssätt till adoptionerna i landet.

Ni kan läsa mer ingående om beslut, detaljer på : <http://www.regeringen.se/content/1/c6/11/41/48/7fcd829e.pdf>

Heléne Mohlin och Eva Turner

中國 姐妹 China Sisters

Här hittar du produkter från ditt
barns ursprungsland Kina
www.chinasisters.se

Två familjer, två berättelser. Det som förenar dem är att båda valt att ta emot ett barn med ryggmärgsbräck. Något som kanske låter mer skrämmande än det behöver vara.

Ett kryss kan betyda så mycket

Vi vill berätta om hur det gick till när vi blev föräldrar till tvååriga Ju-Ju (uttalas schu-schu), som föddes med ryggmärgsbräck och en mild form av hydrocephalus (vatten-skalle).

Det var på hösten förra året som vi satte upp oss på listan för barn med särskilda behov. Vi skrev inget specifikt i intresseanmälan, utan bestämde oss för att ta ställning när vi väl fick en förfrågan från FFIA.

NUMERA MÅSTE MAN KRYSSA FÖR vilka typer av särskilda behov man kan tänka sig. Vi slapp det svåra valet, men har fått höra från FFIA att det inte är många som sätter ett X i rutan för ryggmärgsbräck.

Själva tackade vi ja till vår flicka efter många samtal med anhöriga och specialister. Dessförinnan hade vi lusläst all dokumentation, sökt på nätet och ställt frågor till sjukgymnaster, läkare och andra med kunskap. När barnneurologen konstaterade att hon kunde väldigt mycket för sin ålder blev vi väldigt lugna.

Själva är vi långt ifrån några medicinska experter, Ju-Jus pappa är journalist och mamma är underskö-

terska inom vård och omsorg. Det var en lättnad att ha tagit beslutet. Lugnet infann sig, stressen försvann och längtan efter vår dotter blev allt större för varje dag som gick.

Vår äldre dotter, som kommer från södra Kina, var väldigt glad och förväntansfull och pratade mycket om hur det skulle bli när hon fick en lillasyster.

Våra papper i Kina var inte översatta när vi fick förfrågan från FFIA i slutet av november 2007. Därför dröjde det ända till april i år innan vi kom iväg.

Första tiden med Ju-Ju i Kina var nog som det brukar med ett alldeles nyfött barn.

Hon tittade frågande på oss och undrade säkert vad vi var för konstiga människor. Sorgen efter fosterföräldrarna skulle bearbetas och vi skulle bli begripliga. Vi förstod att hon hade haft det mycket bra.

NU HAR VI VARIT HEMMA i ett halvår och andra föräldrar på lekplatsen kallar Ju-Ju för "flickan med fartränderna".

När hon springer tar hon i så att grus och sand flyger upp. Hon är en

riktig glädjespridare. Ju-Ju älskar att röra på sig. Hon springer fort, går upp och ned för trappor utan problem, gör kullerbyttor, kan gå upp i brygga och gå på tå. Bortsett från ett litet ärr på

...Det var en lättnad att ha tagit beslutet. Lugnet infann sig, stressen försvann och längtan efter vår dotter blev allt större ...

ryggen syns det inte att hon är född med ryggmärgsbräck. Hon har inga begränsningar i sina rörelser.

Tvärtom är hon precis som en vanlig tvååring, kanske lite mer envis, vilket bara är bra. Både läkaren och sjukgymnasten som vi har varit hos är mycket imponerade av Ju-Jus förmågor.

Vid födseln hade Ju-Ju meningocele, som är den lindrigaste formen av ryggmärgsbräck. Dessutom satt bräcket högt upp, vilket innebär att hon inte har några problem att utträtta sina behov. Hon börjar bli torr och säger till när hon behöver gå på toaletten.

TRYGG I SITT BESLUT

Torsdagen den 1 november klockan 10.50 ring-
er mobilen och på displayen står det FFIA.

Med lite darrande röst svarar jag och jag får en
känsla av att det är ett barnbesked som ska levereras.

Det visar sig att min magkänsla stämmer och FFIA
talar om att de har en liten tjej i Shaanxi-provinsen
som de vill hitta föräldrar åt. Glädjen känns total
... en lillasyster!!!! När jag frågar vad hon har för
handikapp hör jag ordet ryggmärgsbräck. Min första
reaktion blir nästan chockartad. Detta handikapp
hade vi inte en tanke på att det kunde dyka upp bland
SN-barnen!

Jag och min man var nog lite naiva när vi dis-
kuterade igenom vilka handikapp som vår familj
skulle mäta med. Visst hade vi hört att det fanns
andra åkommor än LKG, dysmeli och klumpfot,
men jag trodde nog att vi skulle få något av de tre
ovanstående. Jag hade liksom förlikat mig med den
bilden av hur vår familj skulle se ut, och jag kände att
dessa handikapp inte gav bestående men, utan man
korrigerar dem och barnet kan leva ett normalt liv.
Helt plötsligt står vi nu inför ett beslut som gäller ett
handikapp som inte är korrigerbart. Det innebär att
man måste anpassa sitt liv efter hur gravt handicap-
pet är. När jag har avslutat samtalet med FFIA börjar
glädjen bli till oro, och jag känner ett tvivel baserat
på den rädsla som nu börjar sippra ut i kroppen på
mig.

Jag tror många gånger att saker händer av en

forts på sidan 8

Läkaren ser inget behov av att åtgärda hennes vat-
tenskalle – som har mindre omfattning - genom att
operera in en shunt och leda bort vatten från huvudet
till magen.

Ju-Ju har redan börjat prata och sjunga och är
våldigt social och glad. Hon älskar sin storasyster och
härmar henne i allt, men hittar även på gott om egna
hyss.

Vi uppmuntrar alla rörelselekar och går på simsko-
la/babysim en gång i veckan, vilket vi tror mycket på.
Ju-Ju älskar vatten och är orädd. Vi läser och pratar
mycket med henne.

Just nu märks ingenting av Ju-Jus särskilda behov
men vi har kontinuerlig kontakt med sjukvården och
känner oss trygga med det.

Det går aldrig att veta vad som händer i framtiden
men vi väntar oss inga större problem. Kärleken och
tacksamheten att just vi fick bli föräldrar till denna
skatt är stor.

Ju-Jus föräldrar

Ju-Ju i lektagen

Trygg i sitt ...

forts från sidan 7

anledning. Vi blir medvetna, lärda och utsatta för utmaningar och påfrestningar för att vi ska kunna få nya kunskaper och verktyg för att ta oss vidare i livet.

Under tre års tid har jag jobbat som assistent till ett barn med ryggmärgsbråck. Jag kan en hel del om prognoser, behandling, och om hur ett liv ser ut när man har ett barn med ryggmärgsbråck.

I HJÄRTAT HADE JAG redan tagit emot henne, men jag var rädd att barnbeskedet och läkarrapporten var en glädjekalkyl, där man höftat lite på hur man framställt henne. Barnbeskedet var enormt positivt och enligt det så besvärades hon inte alls av sitt ryggmärgsbråck. Detta tyckte jag kändes lite otroligt med tanke på att hon inte fått korrekt medicinsk vård och inte alls genomgått de kontroller som man skulle gjort på henne i Sverige.

Jag tog nu kontakt med läkarna på vårt barnsjukhus för att göra upp en behandlingsplan och få alla papper påskrivna för eventuell kontakt med den kinesiska adoptionsmyndigheten CCAA. Läkaren tyckte väl att handikappet i sig inte var ohanterligt, men ville veta var på ryggen bråcket var placerat.

Detta skulle då kunna ge oss en liten hint om hur stor skada som skett med hennes ryggmärg. Jag kontaktade FFIA om detta och en bild av hennes rygg skickades till oss. Någon röntgenbild fanns inte, och om det fanns någon så var den i Kina och det skulle fördröja hela processen. Det alternativet fanns inte för oss, utan nu skulle vi bestämma detta baserat på utlåtanden av barnneurologer och en ryggmärgsspecialist som jag fått kontakt med. Alla pratade om olika saker och jag började nu samla fakta av det som är ytterst viktigt att få reda på innan man tar emot ett barn med ryggmärgsbråck.

1) Har barnet någon nedsatt rörlighet i fötter, ben, höftparti, eller annan

kroppsdel? I så fall kan man träna upp det och det finns hjälpmedel att få, men en nära kontakt med sjukgymnast och arbetsterapeut kommer att behövas. Kanske måste hemmet anpassas efter detta. (I vårt fall kunde flickan gå och hon hade ingen nedsättning i sin rörlighet, enligt läkarrapporten.)

2) Kan barnet sköta behoven av urin och avföring själv? I en del fall så har alltså nerver, muskler, och impulser skadats så att man måste använda kateter vid urinering och laxeringsmedel för att kunna bli av med all avföring. Detta kräver att man på förskola och skola måste ha en resurs närvarande som hjälper barnet med detta. (I vår rapport stod det inget om detta.)

3) Har barnet en shunt inopererad? Ibland lider "ryggmärgsbarn" av vattenskalle. Då behöver man en shunt inopererad som leder bort överflödigt vätska. (Rapporten nämnde inget om en shunt)

4) Om ryggmärgsbråcket varit öppet, har då en infektion uppstått i det? När ett barn föds med ryggmärgsbråck så opererar man vanligtvis inom ett par dygn efter födsel. Gör man inte det så kan man få en infektion som kan bidra till neurologiska skador, som upptäcks först när barnet blivit lite äldre. Skador kan gälla perceptionstörningar inom inläring, balans och sinnessupplevelser.

Detta är inte heller något problem egentligen, för det betyder bara att barnet behöver längre tid på sig vid till exempel inläring och kroppsuppfattning. (Detta kunde ju ingen veta eftersom vårt barn var ett hittebarn. Men rapporten beskrev henne som en social tjej som hade lätt för att lära, och att man upplevde att hon hade en normal mental och fysisk utveckling.)

Vad var egentligen problemet? Varför var vi tvungna att analysera detta in i det minsta? Skulle vi inte bara vara glada över att det var vår tur att få ett syskon? Vi ville ha mycket kött på benen för att ta detta beslut. Som föräld-

er var jag inte beredd på att hela vårt liv skulle krets kring avlösarservice, vårdbidrag och att ständigt kämpa för resurstimmar som hela tiden dras ned i kommunerna. Och dessutom hade vi redan ett barn som krävde vår tid och som vi inte ville försumma.

LÄKARNA GAV VÅR DOTTER GODA förutsättningar baserat på det vi visat och det vi beskrivit från rapporten. Det kändes tryggt och de sade att människor med ryggmärgsbråck lever fullvärdiga liv och att de fungerar utmärkt i samhället. De behöver bara hjälp inom vissa områden, men vem behöver inte det? Vi har alla våra svagheter, synliga eller icke synliga. Och i Sverige finns ju alla förutsättningar för att få rätt stöd och hjälp, så bättre kan det ju inte bli. Beslutet började närma sig, och det som verkligen avgjorde tidpunkten för det var när en av läkarna sade;

"Ingen av oss vaknar ju en morgon

... Det var meningen att det var vi som skulle få henne. Hon har lärt mig att inte vara rädd för det som är främmande och att man inte alltid kan förutse vad som ska ske ...

och tänker; äh, ge mig en utmaning att bita i... ge mig lite jävelskap. Nä, vi vaknar och inser att en förändring har skett och att vi måste ta itu med det. Och det fantastiska är att vid de tillfällena så kavlar man upp ärmarna, omprioriterar och anpassar sig efter det som krävs. Värre än så blir det inte och efter ett tag så minns man inte hur livet var innan denna morgon. Mänskligheten är fantastisk på det viset."

Detta sagt, och jag mailade genast FFIA om att vi jättegärna ville gå vidare i adoptionsprocessen med lilltjejen. När jag gick från datorn så lyftes stenen som jag burit på ett par dagar, och jag kände ett lyckorus flöda inom mig. Jag grät i flera timmar den kvällen.

Det var så befriande och nu var det hon som kompletterade familje-

bilden av oss. Vi bestämde oss för att förlita oss helt på de fakta som stod i läkarrapporten. Vi var tvungna att göra det, och om det inte var som i läkarrapporten så var jag åtminstone förberedd på vad som krävdes av oss som föräldrar. Det var meningen att det var vi som skulle få henne. Hon har lärt mig att inte vara rädd för det som är främmande och att man inte alltid kan förutse vad som ska ske. Ingen förälder kan det, vare sig man får barnet genom adoption eller via ett positivt graviditetstest.

Nu har det gått nio månader sedan vi träffade henne första gången, och det finns inget som tyder på att hon lider av sitt bräck. Läkarrapporten och barnhemsbeskrivningen av henne stämde till punkt och pricka. Hon har blivit familjens lilla solstråle och anpassningen har fungerat utmärkt. Läkarna i Sverige ser inga problem eller hinder för henne och hennes

utveckling. Hon har stärkt mig i min roll som mamma, och jag tittar ofta på henne och förundras över att jag vid en tidpunkt tvivlade på att ta henne till oss.

MEN DET ÄR VIKTIGT ATT MAN ÄR ärlig i sina känslor angående detta beslut. Man ska inte försköna eller måla upp en värre bild än vad det är. I vårt fall hade vi inte tagit emot henne om hon till exempel satt i rullstol, för det hade vi inte mäktat med. Det var vi uppriktiga med till varandra.

Dessutom hade vår läkare inte skrivit under pappren om det nu var så att hennes handikapp var större. Då hade det passat bättre om hon blivit placerad i en familj som inte hade barn sedan tidigare, och som hade all tid i världen för rehabilitering och omvårdnad av henne. Vi hade inte de förutsättningarna enligt vår läkare och det var hon uppriktig med att säga.

Om det sedan skulle visa sig vara tyngre än väntat, ja då får man acceptera situationen, kavla upp ärmarna och anpassa sig. Men i en adoption har vi ju möjlighet att i ett första skede se barnets befintliga behov och vilka resurser som krävs.

Skulle jag i framtiden önska ett till barn så skulle jag inte alls vara rädd att ta emot ett barn med lite "tyngre" SN. Av erfarenhet så vet jag att det inte alls behöver betyda att det är svårt, tidskrävande eller jobbigt.

Det som däremot är jobbigt, tidskrävande, och kanske svårt, är att ta reda på fakta om handikappet och att verkligen bli trygg i sitt beslut. För det är ett beslut som är livslångt och som man ska kunna hantera. Och när jag tittar in i hennes pigga, bruna ekorrhögon så finns det ingenting som jag inte kan hantera ... när det gäller henne är allt möjligt!

Helen Sibra

Vi ordnar den trygga adoptionsresan!

När du skall ut på ditt livs viktigaste resa, vet vi precis vad du behöver när det gäller planering och upplägg av den. Vi är väl bekanta med alla tänkbara frågor ni har i samband med resan. Givetvis har vi goda kontakter och förmånliga avtal med välrenommerade flygbolag till den destination som är aktuell för just Dig! Allt för en trygg helhetslösning.

Välkommen till oss - Här får du kunskap, engagemang och eminent service!

För er som planerar en återresa med familjen eller tillsammans med andra familjer - Kontakta oss för ett individuellt skraddarsytt förslag!

Planerade Specialresor 2009

Korea - Sol, bad & kultur

Gruppresa öppen för alla - sommaren 2009. För dig som vill utforska Koreas varierande utbud.

Indien - Pärlorna i det gyllene Rajastan

Gruppresa planeras hösten 2009. En oförglömlig resa med djur, natur och kultur.

Reseledare: Rolf Rybäck.

Kontakta oss för intresseanmälningar. Välkommen!

Kajsa Persson, Susanne Dal Molin, Caroline Wrethander, Anne Lorentzon

Tyghusgatan 2, 302 32 Halmstad Tel: 035 - 16 05 05
E-mail: adoption.halmstad@resebolaget.se, www.resebolaget.se

Välbesökta informationsmöten i Helsingborg och Göteborg

Adoption av äldre barn och barn med speciella behov var temat för två informationsmöten i november. De anordnades av AF Skåne och av FFIA.

Lördagen den 15 november samlades ett fyrtiotal personer i Helsingborg för att lyssna på den av Adoptivfamiljers förening Skåne Nordväst arrangerade föreläsningen ”Att adoptera ett äldre barn eller ett barn med särskilda behov”.

Ämnet är väldigt aktuellt och behovet av att få veta mer om detta ämne är stort enligt arrangörerna. Adoptivfamiljers förening Skåne Nordväst bildades hösten 2007 för att skapa nätverk mellan familjer inom detta geografiska område och för att kunna ha en lokal prägel på sitt arbete.

Föreningen är inte kopplad till någon adoptionsorganisation, men har ett samarbete med den nationella föreningen Adoptivfamiljers förening.

FÖRELÄSNINGEN I HELSINGBORG inledades med att Karin Paulander berättade med hjälp av bilder om sitt möte med Sverige och med sin svenska familj. Karin kom till Sverige med sina två systrar på åttiotalet, då var hon sex år gammal. Hon återgav också sina tankar och minnen kring sitt liv i Indien.

Publiken ställde frågor kring både hennes minnen av barnhemmet och hennes biologiska familj. Karin fick också svara på frågor kring hur det kändes att få en ny familj och hennes upplevelse av sin anknytningsprocess till sina nya föräldrar. På frågan om vad man som adoptivförälder ska tänka på fick publiken det enkla svaret ”att du ska vara där, vara tillgänglig och vara ärlig”.

Britta Eliasson fortsatte efter en kortare paus att berätta om sin tonårsdotter som kom till Sverige då hon var sex år. Britta kunde dra paralleller till Karins berättelse men också se skillnader.

Brittas beskrivning av hur deras familjeliv tätt sig sedan de blivit en barnfamilj var i mångt och mycket gripande, och det skildrades med en oerhörd värme. Hon berättade om dotterns utveckling till den individ hon är idag. Britta fick frågor om bland annat språkutveckling och om skolgång.

EFTER EN KAFFEPAUS TRÄDDE Louisa Mason fram. Louisa och hennes man adopterade i april en pojke med LKG från Kina. Louisa pratade om hur de hade resonerat sig fram till att de faktiskt ville adoptera ett barn med ett så kallade special needs. Hon berättade om sonens operation, om det professionella bemötandet de fick på sjukhuset och hur operationen faktiskt påverkade relationen mellan dem och pojken positivt.

Louisa avslutade sitt anförande med att poängtera att hon tycker att det var viktigt att man var säker på varför man väljer att adoptera ett barn med särskilda behov. Det är viktigt att båda föräldrarna vill det, och inte bara ser det som en snabbare väg hem med ett barn.

Åhörarna som tog sig till Helsingborg denna dag var medlemmar i föreningen, men även andra som kände att ämnet var relevant för deras

familjer. Bland åhörarna fanns det både de som fortfarande funderar på en adoption av äldre barn eller barn med särskilda behov, de som redan väntade på barnbesked och även några som väntade på att få hämta hem sina barn.

Stämningen var god och nya kontakter knöts bland deltagarna. Föreningen ser liknande arrangemang som viktiga inte minst nu då väntetiderna är långa och familjer har ett behov av att få prata om sin stundande adoption och att få längta. Gästerna var så långväga komna som Göteborg i norr och Malmö i söder.

Henrietta Godolakis
affskane@yahoo.se

ETT 20-tal personer, såväl medlemmar som andra intresserade, slöt upp när FFIA en kväll i november informerade om adoption av äldre barn.

– Som ”äldre” räknas alla över 2,5–3 år, och dessa anses dessutom tillhöra gruppen barn med speciella behov, berättar Maud Zackrisson från FFIA.

Det var Maud som föreläste på träffen, där även en mamma som adopterat en sexårig flicka från Indien delgav publiken sina erfarenheter.

Maud Zackrisson pratade om den första tiden i Sverige, om anknytning, mat, hälsofrågor, språk – ja väldigt mycket praktiska frågor. Även en del forskning om adoption av äldre barn refererades.

Självupplevt. Deltagarna i Helsingborg fick bland annat höra berättelsen om en adoption av en sexåring.

Maud betonar vikten av att betrakta barnen som mycket yngre än de i verkligheten är, särskilt den första tiden i Sverige.

– De regredierar ofta en tid, innan de utvecklas framåt igen.

När det gäller språket vill Maud att man ska vara uppmärksam på att ett barn som pratar på kan tyckas ha ett bra språk, men att den djupare ordförståelsen saknas. Det är något som kanske inte märks förrän barnet kommit upp en bit i

skolåldern. Man ska inte dra sig för att söka hjälp hos till exempel landstingets logoped, tycker Maud.

I publiken fanns såväl de som var på gång att adoptera, de som redan hade adopterat och de som bara funderade på om de kanske skulle kunna adoptera ett lite äldre barn. Några som varit på informationsträffen i Skåne kom även hit till Göteborg.

Publiken hade mycket frågor, särskilt om anknytning, berättar Maud.

Hon tror att intresset för den här gruppen barn kommer att öka, i och med att det inte längre finns så många spädbarn tillgängliga för adoption.

Hon rekommenderar dem som går i adoptionstankar att läsa två skrifter i adoptionsorganisationernas skriftserie; Att bli familj med en sexåring och Barn i behov av särskilda föräldrar. De kan beställas genom FFIA:s kontor, adoption@ffia.se, tel 031-704 60 80. Priset är 25 kr + porto.

När familjen Nordin reste till Kina för att hämta tvååriga LiNa tog de redan från början tecken till stöd i kommunikationen med henne. LiNa tog snabbt tecknen till sig och använde dem för att visa vad hon ville. Det betydde mycket för hennes språkbyte och språkutveckling.

Tecken gav stöd vid språkbyte

Vi har varit familj sen den 26 augusti 2007 och nu har det gått mer än ett år sedan vi fick träffa vår underbara dotter LiNa för första gången. Tiden har gått så fort samtidigt som det känns som att LiNa alltid har funnits i våra liv.

Nu finns det tid att reflektera över hur den första tiden var tillsammans med LiNa. Det vi tänkte berätta om här är hur vi använde tecken som stöd som en hjälp för oss och LiNa när vi kommunicerade med varandra. Vi skriver detta med hopp om att kunna inspirera andra att använda tecken som stöd.

När vi hämtade LiNa var hon nästan två år. Hon fyllde två när vi hade varit hemma i en vecka. LiNa hade börjat prata kinesiska och förstod massor, det märkte vi när kineserna pratade med henne och bad henne göra saker. Dock vet vi inte hur mycket av det hon sa som var riktiga ord, men hon pratade en del.

INNAN VI RESTE TILL Kina hade vi bestämt oss för att vi skulle använda tecken som stöd för att underlätta kommunikationen tillsammans med LiNa. Tecken som stöd innebär att man tecknar nyckelorden samtidigt

som man pratar. De är samma tecken som i de dövas teckenspråk.

När vi var i Kina och satt där med vårt barn och allt var upp och ner så kändes till en början tecken väldigt långt bort. Men när LiNa efter två dagar kallade Anna för mamma men inte kunde säga pappa, utan kallade även Peter för mamma så provade vi att förstärka ordet pappa med att göra tecknet för pappa.

Först upplevde vi att LiNa inte tog till sig tecknet alls, men redan nästa dag överraskade hon oss stort med att göra tecknet för pappa när hon ville honom något. Då kände vi verkligen att vi ville fortsätta att använda tecken.

Vi såg att LiNa snabbt tog till sig tecken och började använda sig av dem för att visa vad hon ville. I början var vi ambitiösa och skrev ner alla tecken hon lärde sig och även använde sig av. Efter cirka tre månader hade hon passerat 100 tecken. LiNa pratade mycket samtidigt som hon tecknade och försökte säga de svenska orden, men vi var väldigt hjälpta av att hon tecknade då det ofta var svårt att förstå vad hon sa.

Vi kunde ganska tidigt ha förhållandevis avancerade samtal där LiNa

kunde berätta, fråga och uttrycka sina känslor. Vi minns en gång, när vi hade varit hemma cirka en månad, och satt i bilen på väg till doktorn. LiNa undrade då med hjälp av tecken om vi ska åka hem till huset. Vi svarade med ord och tecken att vi skulle åka till stan. Då undrade hon om vi skulle till doktorn (Vi hade varit hos doktorn inne i stan

... Vi kunde ganska tidigt ha förhållandevis avancerade samtal där LiNa kunde berätta, fråga och uttrycka sina känslor ...

förut). Vi svarade att vi skulle det och då visade hon med hjälp av tecken att då kommer hon att bli ledsen.

Det kändes skönt för oss att hon kunde uttrycka att hon tyckte det var jobbigt för då kunde vi stötta och finnas där för henne ännu mer.

Med hjälp av tecken kunde LiNa uttrycka sina känslor, till exempel rädd, ledsen och glad. I början var LiNa rädd för olika ljud som hon inte kände igen, och det var ganska många. Vi berättade och tecknade vad det var för

något som lät som tex flygplan, motorcykel, tvättmaskin eller kaffebryggare.

Hon var väldigt hjälpt av att veta vad det var som lät och så småningom kunde hon själv fråga, med hjälp av att tecken och ord, vad det var som lät. I takt med att hon fick en förståelse för vad ljuden kom ifrån så försvann rädslan.

Vi såg till att LiNas "nära och kära" fick komma på egna persontecken. Några av kusinerna använde tecken för något de tyckte om, som häst och katt. LiNa höll isär tecknet på häst och tecknet för sin kusin trots att de hade samma, för man pratar ju om det i så olika sammanhang. Någon klappade med händerna och någon annan knäpp-te med fingrarna, även det fungerade utmärkt som persontecken.

TACK VARE DESSA PERSONTECKEN
kunde LiNa prata om dem, och det gjorde hon mycket, framförallt dem vi nyligen träffat. Hon lekte ofta att hon pratade i telefon och då visade hon alltid med persontecken vem hon pratade med.

LiNa var mycket hjälpt av att kunna uttrycka sig med både ord och tecken. Det var även lättare och tydligare för henne att förstå vad vi ville, tack vare att vi tecknade.

Bland annat så använde vi oss flitigt av tecknet "sista" för att berätta för LiNa att något var på väg att ta slut, till exempel "Nu läser vi den sista boken" eller "Nu får du den sista vindruvan". Tack vare det blev hon förvarnad och då blev det inte så jobbigt när det sen tog slut.

I början var LiNa inte så intresserad av böcker, men efter ett tag kom hon själv på att hon ville sitta i vårt knä bak och fram, ansikte mot ansikte. Då kunde vi se varandra samtidigt som vi läste och tecknade handlingen i böckerna. Det blev lite knöligare för oss att läsa boken upp och ner, men det var det värt då LiNa plötsligt älskade böcker och vi läste massor. Det hjälpte hennes språkutveckling väldigt mycket.

En gång när vi satt i bilen på en fem

timmars bilresa hem från julfirandet hos mormor och morfar så blev det väldigt uppenbart hur hjälpta vi var av att LiNa använde tecken. LiNa satt i sin bilstol i den mörka bilen och pratade och tecknade för fullt. Eftersom vi inte kunde se vad hon tecknade så var det väldigt svårt att förstå henne. LiNa var upprörd och frustrerad över att vi inte "hörde" vad hon sa.

Vi har upplevt att tecken som stöd till det talade ordet har hjälpt LiNas språkbyte och språkutveckling.

Vi kunde väldigt tidigt kommunicera med varandra och LiNa har inte behövt känna sig frustrerad över att inte bli förstådd. När de talade orden började komma så var det i början parallellt med tecknen. Men i takt med att hennes svenska språk utvecklades så började både vi och hon teckna allt mindre. Vi använde oss av tecken mest intensivt under de första sex månaderna.

I dag är LiNa en positiv, nyfiken och väldigt glad treåring. Hon har ett rikt språk och älskar att prata. Tecken

Tecknet för "pappa"

använder hon nästan aldrig, men ibland när vi inte förstår vad hon menar tar hon till ett tecken.

Som sagt hoppas vi att detta skall inspirera fler till att använda sig av tecken som stöd. Vi hade förmånen att Anna redan kunde många tecken, men vi är övertygade om att även om man bara skulle använda sig av 10-20 tecken så skulle det underlätta för barnets språkövergång.

Om man söker på *TAKK* eller *teckenstöd* på nätet så hittar man en del läsvärt om "tecken som stöd", och även sidor där man kan skriva ut teckenkort eller hitta kurser.

Anna och Peter Nordin

Julfärg. LiNa tecknar "röd".

Året 2008 kunde inte ha börjat bättre. Lille Gabriel gjorde familjen Gustavsson till den barnfamilj de drömt om att bli i tre år.

Den 1 november 2007 förändrades våra liv på ett par nanosekunder. Det var då vi fick besked från FFIA att det fanns en liten pojke på cirka 14 månader i Bogotá som väntade på oss.

På FFIA trodde man att hela processen i Colombia troligtvis skulle hinna bli klar så att vi kunde resa hem till jul. Men vi vet hur det är med väntan så vi förberedde oss på att vara borta i nio veckor, ungefär till någon gång i februari 2008. Anledningen var att domstolarna i Bogotá har jul- och nyårsstängt mellan 14 december och 14 januari.

Att säga att man har blivit pappa och mamma från en dag till en annan var lite konstigt men ändå så härligt. Det är ju ändå detta vi har väntat på i över 1000 dagar.

Vi landade på colombiansk mark fredagen den 30 november, bara tre dagar innan vi skulle ta emot vår son

PÅ MÅNDAGEN KLOCKAN 12 skulle vi vara på ICBF:s lokala kontor. Vädret var soligt och det var väl en sisådär 25 grader varmt. Vi hörde några personer utanför rummet och där var han ... I detta ögonblick kändes allt komplett. Han var verkligen värd att vänta på. Denna lilla människa som nu är vår son, helt obeskrivbart underbart. Han kom gåendes med hjälp av socialtanten på ICBF och han kom in med ett stort leende på läpparna (han älskar att gå).

Cecilia sträckte fram sina händer och han tog hennes hand och hon tog försiktigt upp honom i sin famn. Tårarna började rinna i samma ögonblick. Detta kände Gabriel, så han blev ledsen. Han grät i stort sett resten av dagen, kändes det som i alla fall. Det var både jobbigt och skönt på samma

Bli familj i Colombia

gång, för då visste vi att han var medveten om vad som hände och att han hade koll på läget.

FFIA:s kontaktperson Martha och socialtanten ville naturligtvis prata med oss om Gabriels rutiner, och det blev Cecilia som fick sitta och försöka uppfatta vad som sas. Det var mycket information på en gång och jag lyssnade med ett halvt öra, samtidigt som jag försökte få Gabriel att känna sig trygg hos oss.

Gabriel sov mellan oss den första natten. Cecilia och Gabriel vaknade till och fick den första ögonkontakten för dagen. Gabriel blev lite blyg och körde ner ansiktet i kudden och vred sen upp ansiktet igen lite försiktigt, Cecilia log mot honom. Sedan kom det första leendet från Gabriel. De väckte mig, inget mera sovande här, en ny dag med vår nya familj hade börjat. Gabriel inspekterade oss lite grand, sedan lockade alla de roliga leksakerna som vi hade med oss från Sverige.

Dagarna såg ungefär likadana ut. Först vaknade vi och lekte lite på rummet innan det var dags för frukost, sedan bar det ut i den varma colombianska vintern till en lekplats som fanns i närheten av hotellet.

Där var vi en stund innan det var dags att äta lunch på någon liten restaurant i närheten. Efter det promenerade vi lite och sedan tillbaka till hotellet för att gå till hotellets lektrum.

VÅR ANDRA DAG TILLSAMMANS blev vi firade som nybliven familj av hela hotellet. Personalen hade ordnat tårta, champagne och saft till oss alla. Hotellet hade gjort en familjeskylt till vårt hotellrum där det stod "Bienvenido, välkommen Gabriel" på.

De följande dagarna blev det många besök på de olika instanserna som behövs för att processen skall flyta på så smärtfritt som möjligt. Det var framförallt jag och Martha som åkte taxi fram och tillbaka i Bogotá.

Bland annat var det ett besök hos Notarius Publicus för att fixa fullmakt till vår advokat att föra Gabriels talan i domstolen. Martha trodde liksom vi att vi kanske måste stanna i Colombia över jul och nyår. Vi hade ju hela tiden varit inställda på detta så vi tog det med ro. Efter cirka fem dagar var det dags för integrationsmötet på det lokala ICBF-kontoret. En psykolog ställde några frågor om hur det har gått för oss och för att se hur Gabriel

Nu är Anderssons hemma igen

Hallå där, Annika Andersson i Göteborg. Hur var resan till Kina?

– Tack alldeles fantastiskt bra? svarar Annika i telefonen, och jag hör också ett förnöjt gurglande från lille Alfred Zengmin, som tydligen befinner sig i mammas omedelbara närhet.

Annika berättar att med på resan var fyra familjer som alla skulle få ”SN-barn”, men att det bara var de som skulle stanna i Peking. De kunde umgås med de andra familjerna ett par dagar i början och i slutet av resan, och bland annat göra den obligatoriska turen till muren.

Första mötet med barnet var ganska odramatiskt.

– Vi satt i ett rum och skulle skriva på papper, och samtidigt såg vi hur de kom in med Zengmin och satte sig längre bort i rummet. Du kan tror att det var svårt att koncentrera sig på de där pappren!

Annika och Hubert hade diskuterat vem som skulle få ta emot lille Zengmin, ”både ville”, men det löste sig av sig självt.

– Kvinnan som kom med honom satte honom bara helt sonika i Huberts knä. Sedan fick jag också ta honom

och då somnade han ganska snart!

Första dygnet var Alfred ganska apatisk, upplevde Hubert och Annika.

– Men det är ett helt annat barn nu! Han har utvecklats från bebis till liten kille på bara de fyra veckor vi känt honom. Han är snäll och go, och har mycket bestämda åsikter.

Annika och Hubbe brukar sjunga för honom, det älskar han. Och att bli buren i sjalen. Ett par danssteg av mamma är inte heller fel.

– Jag blir glad bara av att se honom! utbrister Annika. Och Hubert konstaterade förundrat i morse: Jag är faktiskt kär i min son!

Alfreds gom är fortfarande öppen, men han har opererats en första gång i Peking. Det är inga större problem med att äta, och han försöker sig också alldeles tydligt på att prata lite, även om det mest blir ”maaa maaa”. Än så länge har de inte varit på någon läkar-koll för gomspalten, det blir senare.

Annika och Hubert bekymrar sig inte mycket för det nu, de är bara så lyckliga över att ha fått hem sitt lilla barn.

Ing-Marie Söderberg

Första gången vi mötte familjen Andersson var i augustinumret då de berättade om sin – som det föreföll – eviga väntan. I förra numret hade de just fått barnbesked. Hur det går i framtiden kommer vi att återkomma till i tidningen under nästa år.

mådde. Mötet tog väl en sisådär 10-15 minuter och allt gick perfekt. Vi fick sedan träffa chefen på kontoret och hon liksom alla andra blev totalcharmad av vår lille Gabriel.

Det visade sig att vår domare hade haft lite medkänsla med oss i dessa juletider och tyckte att vi inte skulle behöva spendera julen här i Colombia så hon lät domen falla och Gabriel var vår även rent juridiskt. Hela vår domstolsprocess tog endast fem dagar! Det är något av ett rekord i adoptions-sammanhang i Colombia.

Nu började en ny liten process med att ändra Gabriels namn från hans

colombianska till det svenska. Så det blev några turer med advokaten och Martha till olika ställen för att ordna detta. Sen var det dags att fixa ett colombianskt pass. Tack vare Marthas erfarenhet så visste hon i vilken kö hon skulle ställa sig och vi fixade passet på en ganska kort tid. Sen blev det en taxitur, kanske en av de viktigaste, med advokaten till domstolen för att skriva på den efterlängtnade ”sentencian. domslutet, som säger att han är vår. Detta skedde på Luciadagen, torsdagen den 13 december 2007.

Nyårsdagen 2008 landade vi på Arlanda klockan 14.25. Våra famil-

jer mötte upp och det blev många tårar från mor- och farföräldrar och syskon.

År 2008 kunde inte ha börjat mycket bättre. Världens bästa, smartaste, gulligaste, charmigaste, finurligaste, energiska, gladaste, roligaste, läragtigaste och underbaraste Gabriel är hos oss nu i den lilla familj som vi har drömt om i drygt tre år.

Det skall vara jag, Cecilia och Gabriel i vår familj. Tack FFIA för hjälpen med allt under vår adoptionsprocess.

Anders Gustavsson

Vad man gör på höstlovet beror förstås på vem man är och vad man gillar att göra. Man kanske vill slappa framför TV:n, sporta eller läsa en bra bok. Ett annat alternativ är att resa till Kina med kompisar.

Härligt höstlov i Kina

Vid tiden för höstlovet gick en av FFIA:s återresor till Guangdongprovinsen i södra Kina. Undertecknad hade förmånen att få följa med som FFIA:s representant när Hanna, Kajsa, Caroline, Johanna, Linus, Anni, Felicia och Milly reste med sina föräldrar för att besöka de barnhem där några av barnen bott den första tiden i livet, och för att se och uppleva Kina. Några av dem var gamla bekanta, andra kände ingen i gruppen i förväg.

Man kan förbereda sig inför en sådan här resa på många sätt, läsa och titta på film om Kina, prata och fantisera, packa och packa upp och packa om, köpa presenter och göra fotoalbum till dem man ska besöka, men det är ändå svårt att veta vad man har att vänta sig...

Efter en lång flygresa – cirka nio timmar – från Helsingfors och framme i Guangzhou (Kanton) möttes gruppen av Kinarensors guide Gunnar, och Rose, guide från den kinesiska resebyrå BOCITS, som var med under hela resan och tog väldigt väl hand om oss. Kina ligger sju timmar före Sverige i tid, så tidsomställningen tillsammans med den fuktiga sommarvärmen som mötte oss utanför flygplatsen var ganska omtumlande.

Hanna:

– Flygresan gick bra, fast

Matdags. Linus är redo med pinnarna

Återresenär. Johanna vid Adoption Registry center i Guandong

den var lång, så till slut blev det långtråkigt!

De första dagarna i Kina bodde vi i Guangzhou, och åkte därifrån till de olika barnhem där barnen bott. Men det fanns också en hel del annat på programmet, som ett besök på Safari Park, som har djur från världens alla hörn. Förutom att bli fotograferad med en månadsgammal vit tigerunge (om man så önskade) och åka minitåg runt parken, kunde man förstås få se pandor.

Se Guangzhou på kvällen, och stadens många neonupplysta höghus, från en båtutur på Pärlfloden var annat som vi hann med under resans första dagar – och för barnens del en hel massa bad i hotellets pool.

Den stora och ibland ganska närgångna nyfikenheten på västerlänningar har minskat i takt med att

Kina öppnat sig mot omvärlden. Både barn och föräldrar fick ändå en del mer eller mindre frivillig kontakt med människor som ville titta närmare på dem, eller försöka prata kinesiska med barnen.

Alla barn var utrustade med en liten lapp som talade om på kinesiska att de kom från Sverige, och inte kunde tala kinesiska, och den visade sig vara ganska användbar.

Johanna:

– Det är många som är nyfikna, inte så många barn utan mest vuxna, men det är inga problem. Om de vill prata kinesiska visar jag lappen, och då säger de kanske ”jaha” och går. Det är bara ibland när det blir för mycket som det kan bli lite jobbigt!

Efter dagarna i Guangzhou delade sig gruppen och reste åt olika håll, men tre familjer (och undertecknad) fortsatte tillsammans med guiderna Gunnar och Rose till det betydligt kyligare Beijing.

För den som besökt staden några år bakåt i tiden var det nästan som att komma till en annan stad som både vuxit och förändrats, inte minst på grund av förberedelserna för Olympiaden. Just de dagar vi var där bjöd Beijing på sitt vackraste höstväder, med flammande färger på trädens löv och klar, blå himmel.

DET VAR INTENSIVA DAGAR SOM ANVÄNDES till att se så mycket som möjligt av denna jättestad, bland annat förstås OS-anläggningarna Fågelboet – som vi också fick gå in i och titta närmare på – och Vattenkuben som fick beundras på avstånd. Fler pandor fick vi också se på Beijing Zoo.

Caroline:

– Jag kommer att berätta för mina kompisar att vi fick se Fågelboet, det är många i min klass som är idrottsintresserade. Det var en av de roligaste sakerna på resan.

Anni:

– Att få se OS-arenan var bland det roligaste på resan, och så att få se pandorna.

Bortsett från Fågelboet, Himmelska Fridens torg och Den förbjudna staden (som blivit omsprungen av OS-anläggningarna som turistattraktion) fanns det tid för shopping på Beijings stora marknader. Där kan man faktiskt köpa nästan allt om man utrustar sig med tålamod och orkar med trängseln.

Den stora Sidenmarknaden är ersatt med en inomhusmarknad i flera våningar, där vi tillbringade några intensiva timmar. Ska man orka turista i en jättestad som Beijing måste man också se till att äta ordentligt – och det gjorde vi, både mycket och regelbundet, och provade vad det nordkinesiska köket har att erbjuda.

Milly:

– Ibland är maten jättegod, i bland inte. Det är mycket kött, och mycket samma hela tiden.

Hanna:

– Maten är god, fast lite stark, och det tröttnar man på efter ett tag.

Johanna:

– Maten är god, man måste ju smaka så man vet! Nudlar och vårrullar med ost var godast.

Anni:

– Nudlar är jättegott, det är det godaste vi har ätit!

EN AV DAGARNA I BEIJING användes för att besöka en kinesisk grundskola en bit utanför staden, och vara med om en musiklektion och morgongymnastik med skolans ungefär femhundra elever ute på gården under ledning av några av eleverna.

Flickorna i gruppen gav ett prov på sång på svenska från den lilla scenen på skolgården sjöng de ”Idas sommarvisa” och fick stora applåder.

Forts på sidan 18

Gosedjur. Anni i djurparken

Härligt höstlov ...

Forts från sidan 17

Felicia:

– Det var kul att besöka skolan, men vi har mysigare klassrum hemma. Jag skulle nog inte vilja gå där, tror jag, våra musiklektioner är inte som deras utan roligare.

Caroline:

– Nej, jag skulle inte vilja gå där, men det var kul att få se skolan.

Hanna:

– Vi har inte morgongymnastik i vår skola, det verkar inte så kul. Det var roligt att se skolan, men jag går nog hellre i en svensk skola.

Efter skolbesöket hann vi med lunch hemma hos en kinesisk familj, och fick se och pröva på hur det går till att tillverka jiaozi, degknyten med olika fyllningar, och sedan provsmaka dem.

PÅ KVÄLLEN STRÅLADE SEDAN hela gruppen samman igen, några med en färsk solbränna. Linus med familj hade tillbringat några dagar på ön Hainan utanför Kinas sydkust.

Linus:

– Det var ännu varmare på Hainan än i Guangzhou. Jag hade sett bilder på hotellet på nätet innan, men poolerna var större än det såg ut på bilderna. Det fanns två pooler med ett vattenfall emellan, och så fanns det fem papegojor i en bur på hotellet.

Den sista dagen före hemresan ägnade vi åt ett besök på Den stora muren vid Mutianyu, som ligger cirka 10 mil nordost om Beijing. Alla varma kläder som vi var rustade med visade sig ganska onödiga i solen som strålade över oss. Och så var det muren och utsikten över bergssidorna och trädens fantastiska färger. Det blev en praktfull avslutning på resan!

Efter avskedsmiddagen med Pekinganka återstod sedan en tidig kväll inför den långa resan hem, med huvudet fullt av intryck och minnen.

Anni:

– Det har varit jätteroligt! Fast jag var lite orolig innan har jag fått nya kompisar, vi kommer kanske att ringa och skriva till varandra.

Felicia:

– Jag visste inte riktigt hur resan skulle bli, men det har varit jättekul att resa tillsammans fast vi inte kände varandra innan.

Någonstans har jag sett ett uttryck som säger ungefär ”Den som har fått en ny vän har gjort en resa”. När jag frågade barnen vad som varit det bästa med resan fick jag i stort sett samma svar av alla, nämligen:

– Det roligaste med resan har varit att vara med kompisarna!

Min slutsats är alltså att man också kan säga att den som gör en resa får nya vänner.

Stort tack till Hanna, Kajsa, Caroline, Johanna, Linus, Anni, Felicia och Milly, alla föräldrar, Gunnar och Rose!

Kerstin Krebs

Under hösten anordnade FFIA även en resa till Anhui-provinsen i Kina. Lovisa Kim från MIA deltog och rapporterar i nästa nummer, som kommer i mars.

Välkommen hem till Göteborg

Nallefiske. Ivern var stor vid fiskdammen på FFIA:s välkommen-hem-fest.

Söndagen den 16 november var det i Göteborg åter dags att hälsa en skara barn välkomna hem. Det var många kära återseenden, då flera av familjerna hade ingått i samma resegrupp. Det dröjde inte många minuter förrän barnen lekte och stojade och de vuxnas prat var i full gång.

Vi inledde med ”välkomstskål” och lyckönskningar till alla nyanlända barn och deras familjer. Vi samlades sedan runt kaffe/saftbordet.

De vuxna försökte prata med varandra medan ett öga hölls på barnen som ena stunden var i full färd med att leka, och i den andra kom till den trygga föräldrabasen för en klunk saft eller

bulltugga. Alla såg ut att trivas väldigt gott och vi kunde riktigt se stoltheten över barnen lysa i föräldrarnas ögon.

Innan vi skiljdes åt var det dags för den sedvanliga fiskdammen. De ”nyanlända” fick napp i form av en liten nalle och medföljande äldre syskon färgpennor.

Till sist, tack till alla som hade tillfälle att delta. Vi vill även passa på att välkomna alla nyhemkomna som inte hade tillfälle att närvara den här dagen. Vi hoppas på att få möta er på andra träffar längre fram.

Kaisa Hammar samt Lise-Lotte Doverhäll och Ingela Thörnqvist, aktiva i FFIA:s Göteborgsgrupp

KALENDARIUM

10 januari

Julfest i Jönköping
Vi firar ut julen med dans och lek kring granen. Tomten har också lovat att göra ett besök.
Tid: kl. 15.00 - 17.00
Plats: Allianskyrkan, Östra Storgatan 56.

Kostnad: vuxen 50 kr, barn 25 kr. I kostnaden ingår fika, godispåse till barnen och fiskdamm.

Anmälan senast 4 januari 2009 till: helenarp@habo.net Ange hur många vuxna/barn som kommer.

11 januari

Julfest i Göteborg
Tid: kl. 14.00 - 16.00
Plats: Fräntorps Folkets hus, Fräntorpsgatan 10.
Vi firar ut julen med dans och lek kring granen. Tomten har också lovat att göra ett besök hos oss.

Tag med fika till hela familjen och en julklapp per barn märkt med barnets/barnens för- och efternamn.

Anmälan senast 7 jan. 2009 till: Kaisa Hammar, e-post: kaisa.hammar@ffia.se, 031-704 60 93

Det går bra att göra anmälan via telefonsvararen. Vid anmälan ange antal vuxna/barn samt ålder på barnet/barnen.

OBS! Ni som väntar barn är extra mycket välkomna. Det är ett bra tillfälle att knyta kontakter med andra adoptivfamiljer.

Medlemssidan

Adoptivbarn i barnhälsovården

Riksföreningen för barnsjuksköterskor i samarbete med MIA, anordnar utbildningsdagar för personal inom barnhälsovården.

Temat är *Att möta adoptivbarn inom barnhälsovården*. Tiden är 2 februari i Stockholm, Finlandshuset, och 4 februari i Halmstad, Högsolan, Kårhuset. Anmälan senast 12 januari.

Program:

- * Internationell adoption, Lovisa Kim och Marie Alm, socionomer, MIA

- * Föräldrablivande och anknytning i adoptivfamiljer, Carolina Laine leg psykolog

- * Handbok för BVC, Lisa Ernstsson, Halmstad och Kerstin Bergmark Helsingborg, barnsjuksköterskor

- * Adoptivförälder i barnhälsovården, Anna Mannheimer, journalist och adoptivmamma

- * Hälsoundersökning av adoptivbarn, Thomas Almström, barnöverläkare

- * Adoptivbarnen och språkbytet, Christina Lagergren, logoped

Utbildningsdagen kostar 700 kronor exklusive moms. I priset ingår lunch och kaffe samt boken "Adopterade får barn" av Anna von Melen. Mer information: Marie Alm, MIA, tel 08-54 55 56 85, e-post: marie.alm@mia.eu eller Marie-Lisa Ernstsson, barnsjuksköterska, tel.: 035-172 801, e-post: lisa.ernstsson@amadeushk.se

Stöd FFIA:s biståndsprjekt

- KVINNOHUSET SUDHANTHRA

Madurai i Indien

Britt-Marie Nygren 031-704 60 80

Maud Zackrisson: 031 - 28 66 23

- KOLKATA (CALCUTTA)

Monica Samuelson 031 - 704 60 80

- AHMEDABAD

Rose-Marie Josefsson: 0370 - 491 09

- NAZARETHS VÄNNER

Småbarnshem i Thanjavur, Indien.

Gunhild Stahle: 0500 - 48 51 38

- ASHA SADAN

Barnhem i Mumbai (Bombay), Indien

Helen Tandemar, olofsson.tandemar@telia.com

- KINA

Handikappade barn

Loredana Colque, 031-704 60 80

Britt-Marie Nygren 031-704 60 80

- PUNE

Carin Fremling: 0702-99 64 04

- KURUNEGALA SRI LANKA

Daghem i Sri Lanka

Marita Åmark 044-120145

- FFIA BISTÅND

Biståndssamordnare FFIA

Britt-Marie Nygren 031-704 60 80

Missa inte Årsmötet den 25 april 2009

Boka redan nu in FFIA:s årsmöte som kommer att hållas i Göteborgstrakten. Kallelse skickas ut till alla medlemmar en månad före mötet. Enskilda medlemsmotioner ska vara styrelsen tillhanda senast tre veckor före årsmötet.

Är du intresserad att vara med och arbeta i FFIA:s styrelse är du välkommen att höra av dig till valberedningen: Maud.Zackrisson@tele2.se eller

Kristin Törngren, kristintorngren@yahoo.se

Alla medlemmar i FFIA hälsas hjärtligt välkomna!

Ge bort Vi adoptivfamiljer

Som medlem i FFIA kan du skänka bort en prenumeration. Det skulle väl vara trevligt att glädja mormor, farfar eller förskolan med en årsprenumeration?

För 175 kr kan de få möjlighet att läsa vår medlemstidning. Sätt in 175 kr på Familjeföreningen för internationell adoptions pluskonto 72 08 41-6. Ange att inbetalningen gäller en gåvoprenumeration samt namn och adress på den som ska få tidningen.

www.ffia.se

Regina Pereira med "sina" barn André, Gustav, Victor och Robin

Spännande återresa till Brasilien

Över jul och nyår 2007-2008 gjorde vi en återresa till Brasilien. Vi började med Rio och sedan de fantastiska vattenfallen i Foz do Iguassu. I Amazonas sammanstrålade vi med familjen Johansson från Umeå.

Efter några spännande dagar i djungeln fortsatte vi tillsammans till Belém, där Regina Pereira mötte oss på flygplatsen. Hon visade stor gästfrihet och bjöd hem oss på julafton. Hon tog med oss till barnhemmet, vilket var en mycket positiv upplevelse, samt visade oss några andra sevärdheter i Belém.

Vi avslutade vår Brasilienresa med några härliga dagar med sol och bad i Cumbuco norr om Fortaleza.

Ingela, Per, Victor och André Haskel
Smålandsstenar

Härlig dag i Grimsås

Familjerna Kronqvist och Gustafsson hade en härlig semesterdag tillsammans. Ella och Jill skickar en stor kram till Moa, Signe, Alice, Märta, Li och Hanna samt deras familjer som kom hem från Jiangxi-provinsen tillsammans med oss september 2003.

Familjen Kronqvist

Tredje återträffen

Bilden togs i i september 2008 på Arholma i Stockholms skärgård. På bilden finns Oliver och storasyster Wilma, Liam, Leija, storasyster Sanna, storasyster Josefin och Mandy samt Hanna.

Barnen kom från Guangdong och Guangxi i januari 2006. Vi hälsar till de fyra familjer som inte kunde komma.

Susanne Ulander

Tur i naturen

I början av september träffades cirka tio familjer från AC och FFIA för en tur vid Dumme mosse. Vi gick en promenad och var ute en bit på den spångade leden. Sedan var det mycket lek för barnen och naturligtvis korvgrillning.

Vi hade väldigt tur med vädret. Just under vår mossetur var det uppehåll.

Lisbeth Gustafsson

